

Архімандрит Боголіп (Церковник) (10.12.1890 - 18.05.1974)

На початку ХХ ст., коли на Закарпатті розпочався православний рух, частина молодих хлопців за Божим провидінням опинилася в Росії. У монастирських школах вони здобули богословську освіту, прийняли священицький або чернечий постриг. Серед перших закарпатців, що пройшли цей складний шлях був і архімандрит Боголіп (Церковник), якому й присвячена дана публікація.

Народився майбутній архімандрит 10 грудня 1890 р. в с. Шандрово (нині с. Олександрівка Хустського району Мараморощького комітату в Австро-Угорщині)¹. Батьки – прості селяни – Георгій та Марія нарекли йому ім'я Микола. З дитинства він відзначався високою релігійністю, допитливістю та наполегливістю. До 1899 р. навчався в руській народній школі, а після її закінчення допомагав батькам у домашньому господарстві. У 1911-1913 рр. проходив військову службу як рядовий солдат у Будапешті (Угорщина)². Звільнившись у запас, Микола вирішив вступити до Будапештського університету на медичний факультет. Вибір молодого русина був цілком зрозумілим. На початку ХХ ст. на Закарпатті у краї панував жорстокий угорський режим, який мало зважав на потреби місцевого населення. В селах часто виникали епідемії тифу та холери, що забирали сотні життів.

Однак розпочалася Перша світова війна, де Австро-Угорщина виступила союзницею Німеччини для завоювання світового панування. Таким чином, студента медичного факультету

¹ ДАЗО. – Ф. 1490. – Оп. 4д. – Спр. 21. – Арк. 72.

² Там само. – Арк. 76.

мобілізували до війська і відправили на Східний фронт. Отець Боголіп часто розповідав про ці трагічні роки своєї біографії. Зі слів схимонахині Віри, яка проживала під духовною опікою старця аж до його смерті, довідуємося наступні факти. «Російські артилерія влучила снарядом в польову кухню, так що солдати не мали чого їсти. Крім того, доводилося постійно відступати та рити окопи. В одному з боїв батюшку (*о. Боголіпа – автор*) було поранено в ногу і йому вдалося сховатися в лісовому масиві. Під час наступу російських військ його взяли в полон».

Ці події відбулися у 1915 р. Микола потрапив до табору для австро-угорських військовополонених у м. Уфа. Тут його часто брали на господарські роботи місцеві поміщики, перевагою його було в першу чергу міцна статура. Цікавий випадок описав російський дослідник Г. Рачук: «Один помещик решил подобрать себе работника и его ввели к пленным, как раз в тот момент, когда те начинали обедать. Хозяин сразу же обратил внимание на статного молодца с очень добрым и смиренным лицом. Другие пленные – этнические мадьяры, сразу же набросились на пищу, а он все стоял, благоговейно молясь и крестясь. Такое благочестие очень понравилось хозяину, и он попросил, чтобы ему дали в работники именно этого человека.

Когда он ввел Николая в свой дом, то первым делом спросил – «Какого ты исповедания?» В ответ прозвучало – «Православного». Хозяин не сразу поверил его словам – пленный, в православной стране мог скривить душой, чтобы облегчить свою участь. Поэтому он решил проверить юношу и сказал – «А ну крестись!». С великим благоговением юноша медленно перекрестился по-православному, с глубоким поклоном. Хозяин и удивился и обрадовался. Обращаясь к супруге, он воскликнул – «Он христианин православный! Смотри, на каком далеком западе есть наша православная вера!»¹.

На прохання вище згадуваного господаря Микола вже міг залишатися на суботу і неділю й відвідувати церкву. Після одного із богослужінь він познайомився з місцевим священиком, який

¹ Рачук Г. Старец Боголеп (Церковник), основатель Иоанно-Предтеченского скита в Бедевле. Рукопись. – С. 2.

глибоко пройнявся важкою долею православних русинів. За допомогою приходського священника, поміщика та єпископа Андрія (Ухтомського) Миколу звільнили з табору та видали необхідні документи. Колишній солдат однозначно визначив своє майбутнє – служіння Богу в православному монастирі. У Свято-Успенському монастирі в Уфі його прийняли досить непривітно, докоряючи йому військовою службою в австро-угорському війську. Послушник Микола змушений був виконувати важкі роботи, але ніколи не нарікав, з покірністю виконуючи всі завдання. Крім того, він щиро прагнув до богословського навчання, а тому пройшов при монастирі трьохрічні пастирські курси. У 1918 р. Миколу пострижено в чернецтво з нареченням йому імені Боголіпа. Вже 6 квітня 1918 р. він прийняв мантію, 21 жовтня 1918 р. – сан ієродиякона¹. 17 травня 1920 р. рукоположений єпископом Симоном у сан ієромонаха².

Після Жовтневого перевороту в Росії православна церква потрапила під терор більшовиків. Монастир в Уфі було ліквідовано, його майно ченці завчасно перевезли в інші обителі. Ієромонах Боголіп перейшов для служіння до одного із жіночих монастирів. З 15 листопада 1920 р. по 20 січня 1921 р. обслуговував приход в с. Боголюбівка Чишминської волості Уфимського кантону³. З 20 січня по 20 квітня 1921 р. настоятель приходів в с. Володарське та на станції Абдуліно⁴ Куйбишевської області⁵. З 20 квітня по 12 травня 1921 р. служить на приході в м.Уфа⁶.

У травні 1921 р. він повернувся у рідне село. 1 вересня 1921 р. о. Боголіпа було призначено настоятелем приходу в с. Тереля Тячівського округу. Але у зв'язку з катастрофічною нестачею духовенства йому доводилося обслуговувати й навколишні села (Угля, Колодне, Кричево, Чумальово, Дулово). Щоб

¹ ДАЗО. – Ф. 1490. – Оп. 4д. – Спр. 21. – Арк. 71.

² ДАЗО. – Ф. Р – 1490. – Оп. 4д. – Спр. 169. – Арк. 79 зв.

³ Нині Республіка Башкорстан РФ.

⁴ Абдуліно – місто обласного підпорядкування в Оренбурзькій області РФ.

⁵ ДАЗО. – Ф. Р – 1490. – Оп. 4д. – Спр. 169. – Арк. 76 зв.

⁶ Там само. – Арк. 80.

задовольнити духовні потреби селян о. Боголіп був змушений пішки обходити вищеназвані населені пункти. У 1922 р. на прохання жителів с. Бедевлі Тячівського округу він перейшов до цього села.

Бедевля на початку 1920-х рр. була одним із центрів православного руху на Тячівщині. Слід також відзначити, що тут релігійна боротьба доходила до найвищої точки кипіння. Якщо на початку 1922 р. православні молилися в приміщенні школи, то вже на початку літа того ж року вони цілком закономірно пред'явили свої права на уніатську церкву. Згідно статистичних даних у той час співвідношення сил було на боці православних (75% православних і лише 25 % греко-католиків)¹. Розуміючи критичність ситуації, греко-католицький священник Т. Косей у листі до Мукачівського єпископа просив притягнути до суду за православну агітацію 41 особу². Згодом, 15 червня 1922 р., православні вірники силою вивезли вищеназваного священника, разом з меблями, за межі села. Тоді з Тячева прибув невеликий загін жандармів, але він не зміг впоратися з натовпом і змушений був відступити. Окружний суддя доповів про цей випадок в Ужгород, звідки відправили більший загін жандармів до Бедевлі. Селяни з косами, мотиками та камінням зустріли жандармів, які пішли в штикову атаку. В результаті сутички 18 осіб було поранено, а 2 з них померли в Хустській лікарні³. Таким чином, о. Боголіпу в Бедевлі доводилося не легко.

Православні громади, що утворилися на Підкарпатській Русі, звернулися з проханням про включення їх до складу Сербської православної церкви. 1 грудня 1920 р. Священний Синод СПЦ прийняв рішення призначити на Підкарпатську Русь єпископом-делегатом Досифея (Васича), який також керував Нішською єпархією. Ситуація в новостворених церковних парафіях була складна. З утворених 60 громад лише 10 мали постійних священників, які також обслуговували довколишні села, а з 50 приходських шкіл

¹ ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 7. – Спр. 1041. – Арк. 18.

² ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 7. – Спр. 710. – Арк. 6.

³ Véres zavargások Bedőházán // Uj Közlöny. – 1922. – 20 junius. – S. 2.

лише 15 мали вчителів¹. У численних зверненнях до СПЦ місцеве духовенство просило призначити постійного православного єпископа. На превеликий жаль, керівництво СПЦ знехтувало ці прохання, що призвело до тривалого «савватіївського розколу».

В умовах розбудови православних громад, нетривалі місіонерські поїздки єпископа Досифея на Підкарпатську Русь не могли вирішити нагальні проблеми. Більшість духовенства та вірників прагнули бачити на посаді єпископа людину, яка б походила з місцевого духовенства. Ця вимога була також декларована в статуті, прийнятому 19 серпня 1921 р. у с. Іза. З метою вирішення цього питання 10 грудня 1921 р. в Ізі відбулися збори представників всіх православних громад з метою обрання єпископа. Позаяк серед духовенства відбулися розходження у поглядах на майбутню юрисдикцію, то збори були перенесені в с. Буштино. 17 лютого 1921 р. у результаті таємного голосування єпископом було обрано ігумена Алексія (Кабалюка). Однак 12 липня 1921 р. відбулися перевибори, частина духовенства висунула альтернативну кандидатуру – ієромонаха Боголіпа (Церковника). Вибори закінчилися знову на користь першого претендента. У зв'язку з тим, що вибори відбувалися без відома єпископа Досифея (Васича) ієромонахи Амфілохій (Кемінь) та Матвій (Вакаров), а також священик Іван Ілечко відмовилися визнавати їх результати.

У свою чергу ієромонах Боголіп (Церковник) та мирянин Георгій Кеніз виїхали до митрополита Антонія (Храповицького) в Сербію з проханням висвятити о. Боголіпа в єпископи. Митрополит відмовився виконати прохання делегатів, що, правда, дозволив єпископу Празькому Сергію (Корольову) висвятити в священники Георгія Кениза. Таким чином, з боку частини православного духовенства Підкарпатської Русі відбулася спроба зміни церковної юрисдикції. Зроблені кроки свідчать про намагання вийти з-під влади СПЦ та перейти під керівництво РПЦЗ, що мала резиденцію в Сремських Карловцях. Причиною часткової невдачі цього плану послужило те, що представники РПЦЗ в особі митрополитів Антонія (Храповицького) та Євлогія

¹ ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 13. – Спр. 1. – Арк. 1.

(Георгіївського) не могли відкрито виступити проти СПЦ, на території якої їм було дозволено поселитися.

28 серпня 1922 р. на Підкарпатську Русь прибув єпископ Досифей (Васич). Ігумен Алексій (Кабалюк), що визнав свою помилку, поніс покаєння. Група духовенства, що гуртувалася навколо ієромонаха Боголіпа (Церковника), звернула свою увагу на константинопольську юрисдикцію.

15 червня 1922 р. «Православна Чеська релігійна громада» в Празі обрала єпископом для території Чехії, Моравії та Сілезії архімандрита Савватія (Врабеца). Ця подія відбулася всупереч тому, що у вересні 1921 р. сербський патріарх Димитрій (Павлович) висвятив в єпископи Горазда (Павлика)¹. Члени празької громади звернулися до сербського патріарха з проханням висвятити Савватія єпископом. Синод сербської церкви відповів, що не вважає можливим поставляти єпископа для окремої парафії. У свою чергу, Савватій (Врабец), заручившись підтримкою жителів 28 сіл Підкарпатської Русі, подав 30 грудня 1922 р. прохання про хіротонію до Константинополя². Константинопольський патріарх Мелетій (Метаксакис), не знаючи дійсного стану справ, 4 березня 1923 р. висвятив Савватія в архієпископи з титулом «архієпископ Празький і всієї Чехословаччини»³. Через два дні, 6 березня 1923 р. було видано томос, який затвердив вищенаведене призначення⁴. У вересні 1923 р. архієпископ Савватій (Врабец) приїхав на Підкарпатську Русь. З 13 по 22 вересня він відвідав Ужгород, села Дубове, Калини, Вільхівці, Нересниця, Тереля, Угля, Копашнево, Бедевля, Буштино, Волове, Руське, Чопівці⁵.

¹ Карнашевич П. Автокефалія Православної Церкви в ЧССР // Ежегодник Православной церкви в Чехословакии. – Прага, 1962. – С. 43.

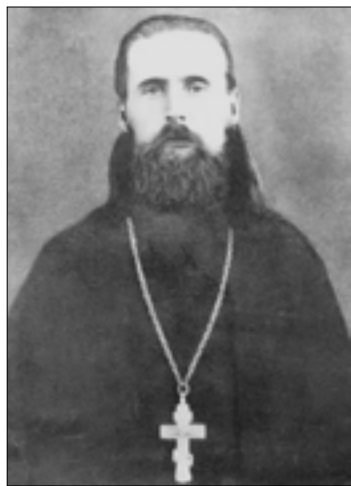
² Скурат К. История Православных Поместных Церквей: Учебное пособие. В 2 т. – Москва: Русские огни, 1994. – Т. 2. – С. 228.

³ ДАЗО. – Ф. 2. – Оп. 2. – Спр. 262. – Арк. 12.

⁴ Грамата о хиротонии и каноническом установлении первого православного архиепископа Пражского и всея Чехословакии высокопреосвященного Кир Савватия // Православный Русский Календарь на 1926 г. – Вышний Свидник, 1925. – С. 85.

⁵ ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 7. – Спр. 1525. – Арк. 1.

Під час цієї поїздки Савватій особисто зустрічався з ієромонахом Боголіпом (Церковник) та нагородив його набедреником¹.

Ієромонах Боголіп
(Церковник), 1920-і рр.

Керівництво СПЦ намагалося залікувати болючі рани розколу.

2 жовтня 1924 р. у м. Хуст відбулися загальні збори чернецтва та священників обох сторін – сербської і константинопольської юрисдикцій. Під час зборів було обрано Духовну Консисторію, до складу якої увійшли представники обох напрямків. Серед членів Консисторії був також ієромонах Боголіп (Церковник)². Однак розкол так і не вдалося подолати.

23 липня 1925 р. архієпископ Савватій (Врабец) возвів ієромонаха Боголіпа у сан ігумена. У цьому ж році його було обрано головою Єпархіальної ради константинопольської юрисдикції в с. Буштино³.

Чехословацький уряд на перших порах підтримував діяльність архієпископа Савватія. Чехи намагалися створити в державі автокефальну православну церкву. У вирішення релігійних питань втрутилися держави Малої Антанти. Через цю організацію Королівство Сербів, Хорватів і Словенців змусило уряд ЧСР офіційно визнати в своїх кордонах СПЦ та відмовитися від підтримки архієпископа Савватія. Внаслідок чого духовенство та парафії константинопольської юрисдикції втратили право на державну підтримку. Отже, у 1928 р. архімандрит Боголіп та більшість прихильників архієпископа Савватія визнали владу єпископів з СПЦ.

¹ ДАЗО. – Ф. Р – 1490. – Оп. 4д. – Спр. 168. – Арк. 79 зв.

² Заседание православного духовенства 2 октября 1924 г. в г. Хуст // Русский Православный Месяцеслов на 1925 год. – Питсбург, США, 1924. – С. 141.

³ ДАЗО. – Ф. 1490. – Оп. 4д. – Спр. 21. – Арк. 72.

У 1925 р. о. Боголіп став одним із засновників чоловічого скиту в с. Дубове Тячівського округу. Земельну ділянку та невеликий будинок в урочищі Вишній Дубовець пожертвував житель Дубового Федір Цубера. Навколо о. Боголіпа почала формуватися чернеча громада. Серед перших насельників Свято-Іоанно-Предтеченського скиту були ієромонахи – Інокентій (Чопик), Серафим (Гайналі), Сергій (Стойка), Яків (Стойка), Яків (Попович), Ігнатій (Чокина), Миколай (Мадар)¹. У 1925 р. розпочалося будівництво монастирської церкви, яку через рік освятив архієпископ Савватій (Врабец).

Оскільки ігумен Боголіп обслуговував та постійно проживав у Бедевлі, тимчасовим настоятелем скиту було обрано ігумена Миколая (Мадар).

12 червня 1926 р. архієпископом Савватієм о. Боголіп возведений у сан архімандрита².

За часів Мукачівсько-Пряшівського єпископа Дамаскіна (Грданічка) архімандрит Боголіп висловив бажання перевестися на служіння у с. Дубове, ближче до заснованого скиту. Однак

Архімандрит Боголіп (Церковник),
1930-і рр.

¹ Православный русский календарь на 1927 год. – Вышний Свидник на Словенску, 1926. – С. 34.

² ДАЗО. – Ф. Р – 1490. – Оп. 4д. – Спр. 168. – Арк. 79 зв.

владика запропонував йому перевести обитель до Бедевлі. Рішення єпископа було закономірним – у XVIII ст. в цьому селі діяв православний монастир, ліквідований австрійським імператором Йосифом II. У Бедевлі землю під скит виділив Іван Тиводар (сільське прізвисько Пальчик). Процес переселення ченців до Бедевлі був досить тривалим. Лише в 1938 р. в урочищі Горби було збудовано братський корпус та домову церкву при ньому. У 1940 р. до Бедевлі з Дубового було перевезено дерев'яну церкву, а в 1941 р. – побудовано другий братський корпус¹.

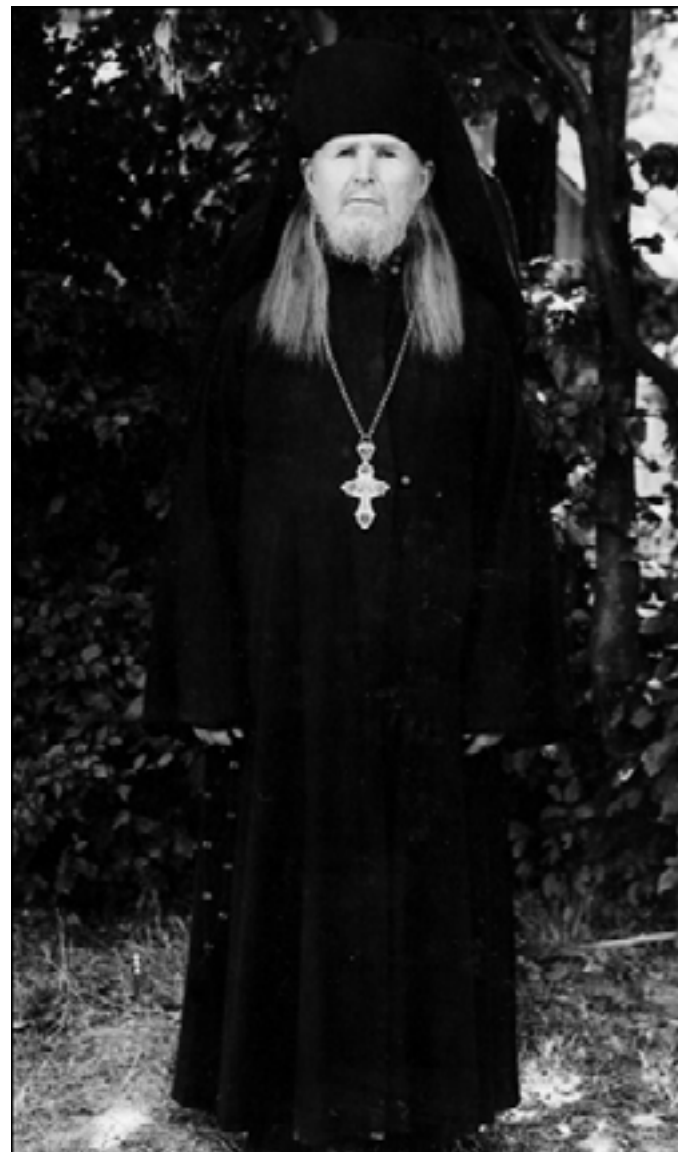
З приходом на Закарпаття радянської влади у 1944 р. для чернецтва настали важкі часи. Монахи були змушені платити державі різноманітні податки, просити дозволи на будівництво споруд тощо.

Згідно звіту архімандрита Боголіпа від 11 жовтня 1950 р. до Свято-Іоанно-Предтеченського скиту було приписано 13 чол., із них постійно проживало в обителі 6 чол. Монахи мали у своєму володінні 3,39 га землі, пару волів, корову, свиней та домашню

*З духовенством і монашеством єпархії.
У центрі о. Боголіп (Церковник), 1950-і рр.*

¹ ДАЗО. – Ф. 1490. – Оп. 4д. – Спр. 21. – Арк. 27.

Архімандрит Боголіп (Церковник), 1950-і рр.

птицю. Ченці духовно оформляли 200 дворів, що знаходилися навколо скиту¹.

Згідно наказу Мукачівсько-Ужгородського єпископа Іларіона від 1 жовтня 1953 р. чоловічий скит в Бедевлі ліквідовано. Насельники скиту повинні були переселитися до Теремельського монастиря². 26 січня 1954 р. послідував черговий наказ: «Снимаю архимандрита Боголепа (Церковника) с должности духовника (настоятеля – автор) ликвидированного мужского скита в Бедевле и назначаю духовником Бедевельского женского скита, переведенного из с. Иза»³.

Під духовне керівництво о. Боголіпа з Ізи прибуло більше десяти черниць. На новому місці звичайно не обходилося без проблем і непорозумінь, але духівник намагався завжди наставити сестер на правильний шлях. У одному із його листів до керівництва єпархії ми віднайшли «золоті» слова: «Монастырь и скит – это духовная институция, в них должен быть мир, откуда бы он разливался и на прочих христиан»⁴.

У 1957-1958 рр. силами черниць велося будівництво нового житлового корпусу. Однак їм так і не судилося в ньому проживати. У 1959 р. жіночий скит в Бедевлі був закритий. Частину монахинь перевели до Чумалівського та Мукачівського монастирів, декілька сестер залишилося проживати в навколишніх селах у власних будинках. 10 липня 1959 р. Мукачівсько-Ужгородський єпископ Варлаам видав наказ за № 727: «Архимандрит Боголеп (Церковник Николай Георгиевич) освобождается от должности духовника Свято-Предтечинского скита в с. Бедевля Тячевского района и назначается настоятелем прихода в селе Бедевля». Таким чином, доля архимандрита Боголіпа й надалі була пов'язана з с. Бедевля⁵.

Окремо хочеться сказати про архимандрита Боголіпа як про цілителя. Вище вже згадувалося, що він отримав незакінчену

¹ Там само. – Арк. 8.

² ДАЗО. – Ф. 1490. – Оп. 4д. – Спр. 14. – Арк. 100.

³ ДАЗО. – Ф. 1490. – Оп. 4д. – Спр. 21. – Арк. 75.

⁴ Боголіп (Церковник), архимандрит. Лист єпископу Мукачівсько-Ужгородському Іларіону від 9 липня 1954 р. // АХПЄ.

⁵ ДАЗО. – Ф. 1490. – Оп. 4д. – Спр. 21. – Арк. 74.

медичну освіту у Будапешті, і це давало йому змогу лікувати селян. Схимонахія Віра згадує, що кожного літа-осені вони з архимандритом відправлялися в гори для збору лікарських рослин. Пошук необхідних рослин не обмежувався лише с. Бедевля та навколишніми селами, а й сусідніми районами. На основі стеблин та коріння рослин старець готував настоянки, мазі тощо, які лікували чимало хвороб. Умів архимандрит також давати раду переломам кісток та виправляв вивихи. За допомогою до нього зверталось багато хворих не лише із Закарпаття, а й з інших областей України та Росії.

Помер архимандрит Боголіп 18 травня 1974 р. Похований на цвинтарі Чумалівського монастиря.

Російський богослов-краєзнавець Г. Рачук записав цікаву розповідь про зцілення архимандритом хворого. Наводимо її мовою оригіналу. «К архимандриту-целителю однажды привели огромного, могучего как дуб румына, двадцати четырех лет от роду, которого шесть румын – также могучих мужчин, едва в силах были удержать. Старец начал его отчитывать, а он стал страшно биться в конвульсиях. Вдруг прозорливый архимандрит прекратил читать молитву и внимательно взглянул на пришедших, сказал: «Вы не православной веры!»

Мать несчастного, скрывавшая это из-за боязни, что старец их не примет, обливаясь слезами, произнесла: «Мы свидетели Бога Иеговы!»

Тогда архимандрит Боголеп заповедал всей их семье pokреститься и после этого исцелил несчастного от беснования. Молодой человек после исцеления не помнил ничего, что было с ним за долгое время одержимости. С тех самых пор эта румынская семья до самой смерти архимандрита присылала ему с людьми огромные домашние сыры по 20 килограммов. Люди были счастливы не только потому что их сын и брат получил исцеление, но также и потому, что они обрели единственную истинную веру – Православие»¹.

¹ Рачук Г. Старец Боголеп (Церковник), основатель Иоанно-Предтеченского скита в Бедевле. Рукопись. – С. 8.

Архімандрит Боголіп (Церковник), 1970-і рр.

Про зцілення хворих ліками та молитвою свідчать і матеріали, що надані нам настоятелем чоловічого монастиря в Бедевлі архімандритом Іовом (Стець). Наводимо для читачів деякі з них:

Свидетельство бывшей послушницы старца Боголепа Марии Мельник об исцелении им безнадежно больного туберкулезом юноши.

Я свидетельствую, что на моих глазах к отцу Боголепу в монастырь на санях привезли юношу двадцати двух лет. Его выписали домой из армии, где он служил. Он был в последней стадии чахотки – туберкулеза и его просто отправили домой умирать. Когда его привезли в монастырь, то он весил только 36 килограммов – это был скелет, обтянутый кожей – живой труп. Когда через три месяца он уходил из монастыря на своих

ногах, то весил уже 61 килограмм. У его небогатых родителей было два вола – главное их движимое имущество, благодаря которому они справлялись с тяжелой работой по хозяйству. Эти люди привели двух своих волов в монастырь, чтобы пожертвовать их на обитель, в благодарность за исцеление. Когда старец увидел это, то замахал руками – «Идите гет (Ступайте!)! Я во славу Божью вылечил вашего сына!».

Свидетельство бывшей послушницы старца Боголепа Марии Мельник об исцелении от беснования ее племянника.

Моего племянника излечил архимандрит Боголеп от беснования. Мальчик – сын моего брата, ходил в третий класс. Во время чтения молитв он кричал, что шилом ему тычут в очи! Тетя его пыталась успокоить! Старец читал молитву девять раз, все монахини строго постились и нечистый дух был изгнан из создания Божьего¹!

Свидетельство бывшей послушницы старца Боголепа Марии Мельник об исцелении старцем Боголепом девушки от камней в почках.

В этом самом году к старцу издали, из России, приехала семья с шестнадцатилетней девушкой, у которой были камни в почках. Моча из-за этого не выделялась, тело девушки разбухло – ей грозила скорая смерть. Старец-врач достал бутылек

Могила о. Боголіпа.
Свято-Вознесенський
Чумалівський монастир

¹ Архів Свято-Предтеченського чоловічого монастиря в с. Бедевля Тячівського району Закарпатської області.

с матовим стеклом, не пропускавшим прямые солнечные лучи, взял маленькую ложечку и насыпал из бутылка какое-то белое кристаллическое вещество, напоминающее мелкие осколки битого стекла и, разведя это лекарство, начал им лечить девушку. Семья сняла жилье неподалеку и за три недели девушка полностью избавилась от камней в почках. Очистились и проходы – она стала полностью здорова. И родители и девушка, расставаясь со старцем, плакали безутешно, как будто навсегда расставались с родным отцом и, уехав к себе домой, никогда не забывали о нем¹.

Свидетельство бывшей послушницы старца Боголепа Марии Мельник об исцелении ее племянницы, умиравшей от туберкулеза.

Моя пятилетняя племянница, дочь моей родной сестры, умирала в туберкулезной больнице. Ее выкрали оттуда и передали через забор, чтобы принести к старцу-целителю. Три дня ее скрывали у батюшки на чердаке, а потом она три месяца находилась в моей келии, пока старец ее лечил. Так девочка была спасена².

Вищенаведені факти свідчать про те, що архімандрит Боголіп отримав від Бога унікальний дар – зцілення, яким наділялися лише праведні та високоморальні особи.

У 1992 р. до Бедевлі знову прийшли монахи, які відродили Божу обитель. На даний час в монастирі під керівництвом досвідченого настоятеля – архімандрита Іова (Стеця) проживає більше 10 монахів та послушників.

Автори висловлюють подяку за допомогу у зборі матеріалів та фото настоятелю Свято-Предтеченського монастиря в с. Бедевля архімандриту Іову (Стецю), краєзнавцю Г. Рачуку.

*Юрій Данилець,
ієромонах Пімен (Мацола)*

¹ Там само.

² Архів Свято-Предтеченського чоловічого монастиря в с. Бедевля Тячівського району Закарпатської області.

Ієромонах Варнава (Щербан) (16.03.1902 - 25.12.1967)

Ієромонах Варнава, в миру Щербан Василь Іванович, народився 16 березня 1902 р. у селі Іза Хустського району в багатодітній селянській родині Івана Щербана та Марії Плиски¹. Крім нього, в сім'ї було ще 6 дітей – два брати та чотири сестри, тому змалку добре знав ціну кожного шматка хліба. З дитячих років допомагав батькам у господарстві і був привчений до важкої праці землероба. Не дивлячись на скрутне становище родини, батько віддав сина до сільської школи, де в нього і проявився хист до малювання. Після закінчення 6 класів залишився вдома та допомагав батькам. Ще в дитинстві з ним стався прикрий випадок – упав з коня і сильно пошкодив ногу. І хоча батьки зверталися до лікаря по допомогу, але нога залишилася скаліченою. Це каліцтво залишило відбиток на все життя.

Гоніння влади на православне віросповідання сприйняв дуже боляче і воно залишило в серці юнака глибоку рану. Можливо, саме тоді в душі зародилося бажання присвятити себе служінню Богу. А коли в Ізі організовується чернече життя, то вирішує здійснити свій задум.

12 жовтня 1925 р. вступає у Свято-Миколаївський чоловічий монастир у рідному селі і невдовзі молодого послушника направляють допомагати хворому ієромонаху о. Михайлові (Сомошу), який ніс пастирський послух у парафії села Кошелево-Залом. Але тут затримався недовго. Хвороба о. Михайла прогресувала і коли останній уже не міг виконувати пастирські

¹ ДАЗО. – Ф. Р. – 1490. – Оп. 4д. – Спр. 37. – Арк. 75.